16/12/2020

«Άσε ό,τι σε δένει με τη γη κι ακολούθησέ με!»

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Κάποιος άρχοντας ρώτησε τον Ιησού τι να κάνει ώστε να κληρονομήσει την αιώνια ζωή.

Η απάντηση του Χριστού δεν αφήνει κανένα αναπάντητο ερώτημα: “μοίρασε τα πλούτη σου στους φτωχούς κι ακολούθησέ με”.

Ο άρχοντας, όπως φαίνεται, ρωτά σ’ ένα πλαίσιο δούναι και λαβείν: “τι να κάνω ώστε ν’ αποκτήσω την αιωνιότητα;”

Η απάντηση του Χριστού, ξεπερνά τον απλό κατάλογο των “καλών πράξεων” που ακόμα κι εμείς έχουμε στο νου μας. “Μοίρασε τους θησαυρούς σου στους φτωχούς κι ακολούθησέ με!”. Για τον πλούσιο τούτο σημαίνει “άλλαξε ζωή γιατί η ζωή που κάνεις σε κλείνει στον κόσμο σου, σ’ απομακρύνει απ’ τους αδελφούς σου, σου στερεί τον Χριστό”.

Ο άρχοντας λυπήθηκε, αδυνατούσε να το πράξει. Ήταν σφιχτά δεμένος με την ύλη κι αδιανόητη γι’ αυτόν η πρόσκληση του Χριστού.

Ο καθένας είναι δεμένος και ξέρει καλά, αν ψάξει μέσα του, με τι είναι δεμένος. Ξέρει τι τονε κρατά δεμένο και τον εμποδίζει ν’ ακολουθήσει τον Χριστό. Ο Χριστός μας προσκαλεί στην αληθινή ζωή και στη ζωή απαντά κανείς μονάχα με ζωή κι όχι με μιαν αφηρημένη αποδοχή. “Ακολουθώ τον Χριστό” δεν είναι μια σύμβαση.

Η πρόσκληση του Χριστού δεν είναι απλώς μια άλλη μια πραγματικότητα. Είναι η μοναδική πραγματικότητα που αγκαλιάζει όλες αυτές που εμείς θεωρούμε ότι υπάρχουν, μεταμορφώνοντάς αυτές σε μία και μοναδική.

Δε μπορώ να λέω ότι είμαι του Χριστού κι ν’ αναζητώ ευκαιρίες για τσακωμούς ώστε να επιβεβαιώνομαι καθημερινά.
Δε μπορώ να λέω ότι είμαι του Χριστού και να κρατώ κακίες μέσα μου καλά φυλαγμένες.
Δε μπορώ να λέω ότι είμαι του Χριστού κι οι επιλογές μου να είναι τόσο γήινες.
Δε μπορώ να λέω ότι είμαι του Χριστού μα ξεχνάω να χαμογελάω, να βλέπω τα πάντα μαύρα και χωρίς προοπτική…
Δε μπορώ να λέω ότι είμαι του Χριστού και να μην αγωνίζομαι ν’ αγαπώ τους άλλους (κι αυτό αγώνα θέλει).

Πώς θα ζήσω την Αγάπη του Θεού στη μέλλουσα ζωή, αν δεν την ζήσουμε από τα τώρα;

Πώς μπορώ να θέλω ελευθερία και μέσα μου να μην είμαι λεύτερος; Βλέπεις γύρω σου τα πάντα κερματισμένα. Ο καθένας ψάχνει μιαν επιβεβαίωση, απ’ τις ανθρώπινες σχέσεις ως τις πολιτικές των κρατών. Παρουσιάζουμε αλήθειες μισές -όπως μας συμφέρουν. Κι η ενότητα μεταξύ μας; Χίλια κομμάτια…

Αν θέλουμε να λέμε ότι είμαστε του Χριστού, πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Να μπούμε πραγματικά μες την Εκκλησία, να γίνουμ’ ένα Σώμα… Εμείς απ’ την άλλη, αναζητάμε τις περισσότερες φορές ανθρώπινες ενώσεις με ημερομηνία λήξης, ενώσεις που μπολιάζονται με το κοινό πάθος κι επιδιώξεις κοινές. Στ’ αλήθεια, λοιπόν, “η αγάπη, η φιλία και ο σεβασμός δεν ενώνουν τους ανθρώπους τόσο, όσο το κοινό μίσος σε κάτι” (Άντον Τσέχωφ). Κι αυτό φαίνεται παντού γύρω μας, μα κυρίως εκεί που διαιρούμαστε. Ειλικρινά, δε γίνεται κανείς να δουλεύει για δυο κυρίους: ή Χριστό ή πλούτο. Ο Κύριος είναι σαφής.

Πίσω από τον πλούτο -του άρχοντα και του καθενός- βρίσκεται το κάθε πάθος. Αυτό απομακρύνει απ’ τον Χριστό! Κι όταν μαθαίνεις στην απομάκρυνση, τότε είναι που τηνε συνηθίζεις. Δε ζεις τίποτε, παρά μόνο πόλεμο κι ο πόλεμος πάντα πόλεμο φέρνει. Μόν’ ο Χριστός ενώνει γιατί η Αγάπη Του δεν έχει διεκδικήσεις.

Κάθε επανάσταση κοσμική, γεννιέται συχνά με αγαθά κριτήρια κι έπειτα ναυαγεί γιατί χάνεται ο στόχος στα τερτίπια του εγωισμού των πάλαι αγωνιστών -και των παιδιών τους…

Απ’ την άλλη, οι χριστιανοί μετανοούμε: αυτό μας έμαθε ο Χριστός. Τότε γίνεται η ζωή μας αγώνας απαλλαγής απ’ ό, τι στερεί την άνευ όρων Αγάπη που τίποτε δεν διεκδικεί. Η επανάσταση των Χριστιανών είναι η συνεχής μετάνοια. Όταν λέω λοιπόν ότι είμαι του Χριστού, αυτό δεν είναι μια αποδοχή αλλά στάση, στάση ζωής: “άσε ό, τι σε δένει με τη γη κι ακολούθησέ με!”.

Ιάσων Ιερομόναχος

Πηγή: inpantanassis.blogspot.com